

Φεστιβάλ Βόλου 2021: Ο σύγχρονος ελληνικός πολιτισμός σε ανοιχτό διάλογο

POP popaganda.gr/art/festival-volou-2021-o-sigchronos-ellinikos-politismos-se-anichto-dialogo-imeres-theatrou-chorou/

ΤΕΧΝΕΣ

Εννέα διαφορετικοί άνθρωποι και παράλληλα εννέα διαφορετικοί λόγοι να επισκεφθεί κανείς τις ημέρες αυτές την πόλη του Βόλου.

Κείμενο-Συνέντευξη: Στάθης Γεωργαντάς

POPAGANDA

21.09.2021

Το **Φεστιβάλ Βόλου** μετά τις **Ημέρες Μουσικής** όπου όλες οι εκδηλώσεις του προγράμματος του έγιναν sold out, συνεχίζει τον καλλιτεχνικό του προγραμματισμό με τις **Ημέρες Θεάτρου & Χορού**, οι οποίες θα διαρκέσουν από την **Τρίτη 21** μέχρι και την **Κυριακή 26 Σεπτεμβρίου**.

Καταξιωμένοι ερευνητικοί σκηνοθέτες και χορογράφοι, για **6 ημέρες** θα βρίσκονται στην πόλη του Βόλου ώστε να παρουσιάσουν τα έργα τους. Ο **Σάββας Στρούμπος** έρχεται στο **Αρχαίο Θέατρο Δημητριάδος** με τη δική του ανάγνωση επάνω στην **“Αντιγόνη”** του **Σοφοκλή**, το **ΚΘΒΕ** παρουσιάζει το **“Μακρύ Ταξίδι της Μέρας μέσα στη Νύχτα”** του Ευγένιου Ο’ Νηλ σε σκηνοθεσία **Θανάση Σαράντου** στο **Θερινό Δημοτικό Θέατρο Νέας Ιωνίας**, οι **Seven 7Sisters**, μια πολύ φρέσκια ομάδα κοριτσιών υπό την μπακέτα της **Γιώτας Σερεμέτη** παρουσιάζει κείμενα της **Λένας Κιτσοπούλου** σε μια παράσταση με τίτλο **“Το Μαράκι έκλασε”** η οποία κάνει πρεμιέρα στο φεστιβάλ στη νέα σκηνή της πόλης **Κέντρο Πολιτισμού και Τεχνών Θεατρίνη**, ο **Θάνος Νίκας** παρουσιάζει στο Αρχαίο Θέατρο Δημητριάδος το έργο του Χανς Κρίστιαν Γιάκομπσεν **“ο Ξεναγός”** που συμμετείχε στο Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός φέτος το καλοκαίρι και τέλος ο **Στέφανος Κακαβούλης** ο οποίος κάνει πρεμιέρα με το έργο **“Μπωντλαίρ: Η τέχνη είναι πορνεία”** στο **Θέατρο Αχίλλειο** ολοκληρώνει το πρόγραμμα των εκδηλώσεων θεάτρου. Η ομάδα χορού **Stereo Nero Dance Co.** της βολιώτισσας **Κατερίνας Φώτη** και **Εύης Σούλη** παρουσιάζουν την παράσταση **Kwaidan** στο Θέατρο Παλιάς Ηλεκτρικής και ο κορυφαίος street χορογράφος **Nabil Ouelhadj** έρχεται από το Παρίσι για να στήσει ένα **5ήμερο εργαστήριο** στον **Μύλο Παραστατικών Τεχνών Λάρισας**, τα αποτελέσματα του οποίου θα παρουσιαστούν και στις **3 πόλεις του Δικτύου Φεστιβάλ Μετάβαση: Λάρισα** στον **Μύλο του Παππά**, **Βόλο** στον **χώρο ελλιμενισμού της Αργώ** (Αργοναυτών με Καρτάλη) και **Τρίκαλα** στον **Μύλο των Ξωτικών**.

Για τις Ημέρες Θεάτρου & Χορού του Φεστιβάλ Βόλου 2021 ποιοι οι καταλληλότεροι να μας μιλήσουν για το περιεχόμενο τους αν όχι οι ίδιοι οι εισηγητές των δράσεων καθώς και ο εισηγητής ολόκληρου του καλλιτεχνικού περιεχομένου των Ημερών Θεάτρου & Χορού του Φεστιβάλ Βόλου 2021;

Η συνέντευξη απευθύνεται στους: **Σάββα Στρούμπο, Θάνο Νίκα, Γιώτα Σερεμέτη, Κατερίνα Φώτη, Θανάση Σαράντο, Στέφανο Κακαβούλη, Nabil Ouelhadj, Εύη Σούλη και Νίκο Φυτά.** Εννέα διαφορετικοί άνθρωποι και παράλληλα εννέα διαφορετικοί λόγοι να επισκεφθεί κανείς τις ημέρες αυτές την πόλη του Βόλου.

Γιώτα Σερεμέτη

Ποια η σχέση του καθενός με τον πολιτισμό; Τι είναι ο πολιτισμός και που απαντάται στην καθημερινότητα; Πιστεύετε ότι υπάρχει ανάγκη για πολιτισμό; Αν ναι, είναι μια ανάγκη της οποίας η πανδημία επηρέασε τις συνιστώσες;

Γιώτα Σερεμέτη: Η σχέση μου με τον πολιτισμό, επαγγελματική θα έλεγα. Είμαι ηθοποιός και σκηνοθέτης.

Ένας ακαδημαϊκός θα απαντούσε εύκολα στο τι είναι πολιτισμός, εγώ συμβουλεύτηκα τη Βικιπαίδεια. Ο Αδαμάντιος Κοραής μετέφρασε την αγγλική λέξη civilization και την ταύτισε με τα ανώτερα προϊόντα του τρόπου ζωής μιας κοινότητας, προϊόντα που έχουν να κάνουν με την υψηλή τέχνη, τη φιλοσοφία και τις επιστήμες. Τον 19^ο αιώνα η έννοια του πολιτισμού διερευνήθηκε από τον ιστορικό Febvre και αποδόθηκε ως η αρετή της διακριτικότητας, της ειλικρίνειας και της ευγένειας. Αυτό το τρίπτυχο πολύ μου αρέσει. Το κρατάω.

Όσο για το πού απαντάται ο πολιτισμός στην καθημερινότητα, θα πω στα μικρά. Στο να σέβεσαι τις ώρες κοινής ησυχίας, να μη διπλοπαρκάρεις στο δρόμο, στο να μαζεύεις τα κακά του σκύλου σου.

Στη βάση που μόλις προανέφερα, σαφώς και υπάρχει ανάγκη για πολιτισμό. Τώρα αν ταυτίσουμε τον πολιτισμό με την υψηλή τέχνη, δεν θα τον χαρακτηρίζα ζωτικής σημασίας όπως το φαί και το νερό, αλλά απαραίτητο για μένα προσωπικά, ώστε να έχω ποιότητα ζωής. Αλλά μόνο για μένα μπορώ να μιλήσω, ούτως ή άλλως.

Κοιτάζτε, φαντάζομαι εν μέσω μίας πανδημίας όπου άνθρωποι διασωληνώνονται και πεθαίνουν ο πολιτισμός δεν κατατάσσεται στα είδη πρώτης ανάγκης.

Η δική μου ανάγκη για πολιτισμό δεν κλονίστηκε, ίσα ίσα εντάθηκε. Αλλά εμένα είναι η δουλειά μου. Επίσης δεν κινδύνεψα να πεθάνω, ούτε εγώ ούτε κάποιος δικός μου άνθρωπος.

Κατερίνα Φώτη: Ο πολιτισμός είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης ύπαρξης λόγω της σύνδεσής του με τον πολύτιμο ελεύθερό μας χρόνο. Την ίδια στιγμή, ο πολιτισμός είναι οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες που τον απαρτίζουν, πάνω και κάτω από τη σκηνή που παράγουν ένα τόσο ουσιαστικό έργο για τις κοινωνίες. Η πανδημία αποκάλυψε την ανάγκη μας να πάμε σε μια συναυλία, να δούμε μια θεατρική παράσταση και εν τέλει να συνδεθούμε με το ζωντανό θέαμα που λειτουργεί απελευθερωτικά για την ψυχή. Την ίδια στιγμή όμως, αποκαλύφθηκε και η πλήρης αναλγησία της κυβέρνησης απέναντι στον κόσμο που θεάματος – ακροάματος που έμεινε παντελώς ανυποστήρικτος σε μια τόσο ευαίσθητη συγκυρία. Παρ’ όλα αυτά, επειδή ο πολιτισμός αφορά εν τέλει στη συλλογική ανάγκη, απέδειξε ότι θα σταθεί όρθιος γιατί αποτελεί νευραλγικό κομμάτι του κοινωνικού ιστού.

Σάββας Στρούμπος: Δεν ξέρω αν θα μπορούσε να δοθεί ένας συγκεκριμένος και ξεκάθαρος ορισμός σχετικά με το τι είναι πολιτισμός. Αυτό το οποίο θα μπορούσα να πω με βεβαιότητα είναι ότι περιέχει στο μέγιστο βαθμό το στοιχείο της δημιουργίας. Δεν είναι κάτι το οποίο βρίσκεται μέσα στους στενούς κύκλους των καλλιτεχνικών αποτελεσμάτων, έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση, την επικοινωνία της παρόρμησης και το διαρκές αίσθημα αναζήτησης. Ίσως υπάρχει η αίσθηση ότι ο πολιτισμός είναι κάτι ακούνητο και αναλλοίωτο. Έχει “τοποθετηθεί” σε ένα υψηλό βάθρο έχοντας λάβει ένα βάπτισμα “ιερότητας”. Όμως όπως ήδη ανέφερα τίποτα δεν μπορεί να

συμβεί αν δεν υπάρξει η δημιουργική διαδικασία και αυτό για να συμβεί, χρειάζεται η διαρκής παρατήρηση, η διαρκής τριβή με το εδώ και τώρα. Υπήρξε, υπάρχει και πάντα θα υπάρχει ανάγκη για πολιτισμό, αλλά στον βαθμό εκείνο της ουσιαστικής εξέλιξης. Η ενασχόληση μου με το θέατρο και συγκεκριμένα την σκηνοθεσία με ωθεί συνεχώς στο να αναμετρηθώ με τα ζητήματα αυτά. Το θέατρο είναι κάτι απόλυτα ζωντανό και θέτει συνεχώς νέα δεδομένα, αρκεί βέβαια να θέλει κάποιος να αναμετρηθεί μαζί τους. Ίσως κρύβεται ο πυρήνας.

Η πανδημία πράγματι έχει αλλάξει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε κάθε τι γύρω μας, αλλά αυτό είναι μία φυσική ροή, θα συνέβαινε και χωρίς αυτό το οδυνηρό πέρασμα του κορωνοϊού. Η κάθε μέρα φέρνει κάτι καινούργιο. Το σημαντικό το οποίο μας δόθηκε στην περίπτωση αυτή, είναι ο χρόνος για σκέψη και εσωτερική αναζήτηση. Τα πάντα γύρω μας οδηγούν στον επαναπροσδιορισμό. Είναι λοιπόν απαραίτητο να είμαστε παρόντες στη δράση και έτσι να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε και συνομιλήσουμε με την ουσία.

Θάνος Νίκας

Ποια κατά τη γνώμη σας είναι τα κοινωνικά στοιχεία που διαμορφώνουν την ανάγκη για πολιτισμό. Μπορεί να παρέμβει κάποιος στις συνθήκες διαμόρφωσης και με ποιον τρόπο;

Εύη Σούλη: Ο πολιτισμός αποτελεί έναν από τους πυλώνες της κοινωνίας, είναι ο ιστός που ενώνει χιλιάδες άγνωστους ανθρώπους κάτω από ένα κοινό συναίσθημα, σκέψη, ιδέα. Η ανάγκη για συμμετοχή, συνύπαρξη, δημιουργία παραμένει ευτυχώς πάντα επίκαιρη. Τη σημασία του πολιτισμού την νιώσαμε έντονα τη περίοδο της καραντίνας όταν μας στερήθηκαν πολλά από όσα αγαπάμε.

Η μόνη παρέμβαση που μπορούμε να κάνουμε ως καλλιτέχνες είναι με τα έργα και τη παρουσία μας να θυμίζουμε στο κοινό και στους εαυτούς μας ότι η Τέχνη μας κάνει να ξεχνάμε τη φθαρτή φύση μας και για στιγμές γινόμαστε άτρωτοι μέσα από την συνειδητή ευαίσθητη πλευρά μας.

Θάνος Νίκας: Οι επαναλαμβανόμενες μικρές τελετουργίες της καθημερινότητας, είναι που κάνουν τον άνθρωπο μέρος ενός συνόλου. Το θέατρο δεν είναι μόνο η παράσταση αλλά και συνύπαρξη των ανθρώπων πριν και μετά από αυτή. Ένας κατεξοχήν τρόπος συνάντησης και αποδοχής της διαφορετικότητας του άλλου. Μια αποδοχή βασισμένη στον σεβασμό και την αλληλεγγύη.

Κατερίνα Φώτη

Θα ήθελα ο καθένας να θέσει μια πρόκληση σχετικά με το αύριο που έχει αρχίσει ήδη να ανατέλλει στο πολιτιστικό τοπίο του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού. Nabil, η ίδια ερώτηση αλλά για την γαλλική πολιτιστική πραγματικότητα.

Θανάσης Σαράντος: Ζούμε σε μία περίοδο όπου ο πολιτισμός και ειδικότερα τα δημόσια θεάματα βρίσκονται στο στάδιο της επανεκκίνησης. Η περίοδος της πανδημίας μας έφερε αντιμέτωπους με πολλές δυσκολίες αλλά και σε όλες εκείνες τις παθογένειες που βγήκαν στην επιφάνεια. Η μεγαλύτερη πρόκληση για όλους μας είναι να ξαναχτίσουμε τη σχέση μας με το κοινό. Πιστεύω ότι έχουν γίνει πολλά βήματα της σύγχρονης ελληνικής τέχνης για εξωστρέφεια αλλά χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή και φροντίδα από την Πολιτεία συνεχίζοντας το όραμα της Μελίνας Μερκούρη με τον ελληνικό πολιτισμό να αποτελεί την βαριά μας βιομηχανία. Σχετικά με το θέατρο θα πρέπει να υπάρξει έμφαση στην ενίσχυση του σύγχρονου ελληνικού θεατρικού έργου αλλά με ουσιαστική και μακροπρόθεσμη στρατηγική. Χωρίς κείμενο θέατρο δεν μπορεί να υπάρξει.

Σάββας Στρούμπος: Η πρόκληση είναι η ανατροπή σε όλα τα επίπεδα. Η σύγκρουση με τις δυνάμεις εκείνες οι οποίες κρατούν το σώμα και την φαντασία ριζωμένες σε ένα παρατεταμένος σκότος.

Κατερίνα Φώτη: Η βασική πρόκληση για τον σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό είναι να συνεχίσει να υπάρχει. Ζώντας σε μια χώρα όπου η πολιτιστική πολιτική με άξονα το «τώρα» είναι ανύπαρκτη, είναι στοίχημα για όλες και όλους να σταθούμε στο ύψος των απαιτήσεων και να δημιουργήσουμε, απευθύνοντας το έργο μας στο ανθρώπινο στοιχείο και διαμορφώνοντας τον όρο του «σύγχρονου» πάνω στο σήμερα και στις ανάγκες μας, οι οποίες συνδέονται άμεσα με τις τρέχουσες κοινωνικοπολιτικές και ιστορικές συνθήκες.

Στέφανος Κακαβούλης: Η πρόκληση πάντα ίδια. Να εναντιωθεί στην καθημερινή ζωή που κάνει τα πάντα να απομακρύνει τον κόσμο από το πνεύμα.

Εύη Σούλη: Το αύριο από μόνο του αποτελεί πρόκληση. Το να βρούμε ξανά τη χαρά, το κέφι και τα πατήματα μας κάνοντας ουσιαστικές αλλαγές στα κακώς κείμενα του παρελθόντος δεν είναι και μικρή υπόθεση. Ο καθένας μας ατομικά παλεύει όπως ξέρει και μπορεί και θέτει τις προσωπικές του προσκλήσεις, η πολιτική πρόκληση όμως είναι ένα άλλο κομμάτι. Η πολιτιστική πολιτική είναι κάτι που πρέπει να γίνει με θάρρος και εξωστρέφεια και το μπαλάκι δεν πέφτει στη καλλιτεχνική κοινότητα αλλά και στο Υπουργείο πολιτισμού και τους δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς.

Γιώτα Σερεμέτη: Σ' αυτό το αύριο που έχει αρχίσει ήδη να ανατέλλει στο πολιτιστικό τοπίο του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού θα ήθελα -αν μη τι άλλο- να μη βιάζονται οι άνθρωποι που συνθέτουν το τοπίο.

Nabil Ouelhadj: Πιστεύω ότι η Τέχνη είναι η καρδιά της Παιδείας της κοινωνίας μας.

Η νέα πρόκληση για την πολιτιστική Ευρώπη είναι να ξαναβάλει στο επίκεντρο της κοινωνικής, εκπαιδευτικής και οικονομικής ζωής τους καλλιτέχνες που ασχολούνται με την αισθητική διαδικασία -της οποίας οι ισορροπίες είναι ευαίσθητες σαν πορσελάνη- προκειμένου να δημιουργηθεί μια συλλογική αντανάκλαση για τον κόσμο που ανακατεύουμε και τελικά συνθέτουμε όλοι μαζί.

Νίκος Φυτάς: Έχω μείνει έκπληκτος με την πολυμορφία των παραπάνω απαντήσεων. Αν κάτι θα προσέθετα είναι μια εγγενής προσπάθεια ενσωμάτωσης, ή αν προτιμάτε αφομοίωσης, του κοινού/κόσμου (cosmos) μέσα στην τέχνη και της τέχνης μέσα στο κοινό. Πως όμως μπορούν οι λέξεις να βρουν το πραγματικό τους νόημα μέσα σε ένα σώμα που προκειμένου να μένει ζωντανό πρέπει διαρκώς να αλλάζει;

Σάββας Στρούμππος

Και τώρα θα ήθελα ο καθένας να προτείνει μια λύση επάνω στην πρόκληση που έθεσε.

Θανάσης Σαράντος: Σχετικά με την εξωστρέφεια του ελληνικού πολιτιστικού «προϊόντος» πιστεύω ότι είναι ένα ζήτημα που θα πρέπει ν' απασχολήσει ιδιαίτερα την Πολιτεία τα επόμενα χρόνια. Έχουμε ως λαός μια μακρόχρονη παράδοση με την Τέχνη. Υπάρχουν πολλά νέα ταλέντα ειδικά στο θέατρο που δεν έχουν καμία παρουσία στο ελληνικό κρατικό φεστιβάλ ή δεν τυγχάνουν ιδιαίτερης φροντίδας από τους δημόσιους πολιτιστικούς φορείς. Είναι το φυτώριο τέχνης που θα μπορούσε να δώσει καρπούς και στη πατρίδα μας αλλά και να μας εκπροσωπήσει στο εξωτερικό *(και όχι αποκλειστικά σε φεστιβαλικό επίπεδο)*.

Σάββας Στρούμπος: Η “λύση” είναι ίσως μια λέξη που οδηγεί σε κάτι συγκεκριμένο. Η πρόταση η οποία θα έκανα σχετικά με την αναφορά μου στο στοιχείο της ανατροπής, αφορά την αναμέτρηση μας με όλα εκείνα τα οποία τόσο καιρό έμειναν ακλόνητα. Η αρχή γίνεται από μέσα προς τα έξω. Ψάχνοντας στον εσωτερικό πυρήνα, να αναζητηθεί το ζητούμενο εκείνο το οποίο κινεί τα πάντα. Αν συμβεί αυτό πιστεύω ότι θα πραγματοποιηθεί η πραγματική επικοινωνία. Θα σπάσουν τα δεσμά και θα ξεκινήσει εκ νέου η διεκδίκηση για μια πραγματικότητα που δεν υπάρχει το “εγώ”.

Κατερίνα Φώτη: Βγάζοντας έξω την πλήρη άγνοια της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτικών για το τι σημαίνει σύγχρονος πολιτισμός και επειδή θεωρώ ότι οι «λύσεις» έρχονται και από τα «κάτω», θα προτιμήσω να πω πως πρέπει να αναστοχαστούμε το παρόν μας, να μην επαναλαμβάνουμε τα λάθη του παρελθόντος και να αποδεχτούμε ότι εκτός από καλλιτέχνες είμαστε και εργαζόμενοι και οφείλουμε μέσα από την αναμόρφωση των συνθηκών εργασίας μας και μέσα από το σεβασμό, μπορούμε να φτιάξουμε ένα σύγχρονο πολιτιστικό τοπίο που θα καταρρίψει τις απαρχαιωμένες δομές, θα επανακαταλάβει το δημόσιο λόγο και χώρο αλλά και θα αναγκάσει την πολιτική εξουσία να αποδεχτεί την ανάγκη μας για υγιείς συνθήκες εργασίας και άρα δημιουργίας.

Στέφανος Κακαβούλης: Στην τέχνη η λύση...

Εύη Σούλη: Αν ήταν τόσο εύκολο θα είχε γίνει χρόνια. Ζούμε σε μία μικρή χώρα με μεγάλη παράδοση αλλά και ισχυρό πολιτιστικό παρόν. Χρειάζονται άνθρωποι λοιπόν που με αγάπη και χωρίς κομματικές παρωπίδες θα στηρίξουν ένα πρόγραμμα πολιτιστικής ανάπτυξης, εξωστρέφειας, αναμόρφωσης.

Γιώτα Σερεμέτη: Οι άνθρωποι που συνθέτουν το τοπίο, να μην είναι βιαστές.

Nabil Ouelhadj: Θα μπορούσε να είναι ενδιαφέρον να δοθεί η δυνατότητα στους καλλιτέχνες να συμμετέχουν στη διοργάνωση εκδηλώσεων, να τους δώσουν τη διεύθυνση θεάτρων, φεστιβάλ, πολιτιστικών και εκπαιδευτικών εκδηλώσεων που χτίζουν καθημερινά πολλές σχέσεις με το κοινό από το νηπιαγωγείο έως τους ηλικιωμένους. Μοιραστείτε την τέχνη μας παντού στα θέατρα καθώς και σε μη αφιερωμένους χώρους (νοσοκομείο, δρόμο, σχολείο, μουσείο, δάσος κλπ.) και κάντε μια γέφυρα μεταξύ διαφορετικών κλάδων

για να καταλάβετε ότι μπορούμε να μάθουμε ιστορία χορεύοντας. μπορούμε να μάθουμε μαθηματικά με μουσική, μπορούμε να μάθουμε πληροφορική με κινηματογράφο, μπορούμε να μάθουμε για εμάς, για την ανθρωπότητα από την Τέχνη.

Νίκος Φυτάς: Όλα τα παραπάνω συν το να δούμε με “άλλο” μάτι όλα τα παραπάνω. Ας αξιοποιήσουμε όλες τις συνθήκες που μας βρίσκονται διαθέσιμες κι ας εφεύρουμε νέες συνθήκες προς αξιοποίηση. Αν χρειαστεί να θυσιαστεί μια γενιά για να αποκτήσουν το ευ- οι επόμενες, προσωπικά θα πω ότι προτίθεμαι αλλά μέχρι να συμβεί θα λείπει η απόδειξη αυτής της πρόθεσης. Το εγχειρίδιο χρήσης γράφεται από το μέλλον.

Σάββα Στρούμπο, συναντώνται κάποια από τα νοήματα της Αντιγόνης με σημεία των παραπάνω ερωτήσεων;

Σάββας Στρούμπος: Η Αντιγόνη φέρει σε όλο της το φάσμα το στοιχείο της σύγκρουσης. Προτάσσει την παρόρμηση της επιθυμίας της και δεν διστάζει να την ακολουθήσει αγνοώντας τις επιπτώσεις. Μένει μέχρι το τέλος πίστη στην θέση της προβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο μια ισχυρή αξία. Δεν μπορούμε στους καιρούς που ζούμε να αγνοήσουμε την τάση για σύγκρουση, είναι μια δύναμη που βρίσκεται μέσα μας σαν σε νάρκη. Είναι ουσιώδες να δράσουμε ξανά χωρίς παραχωρήσεις.

Κατερίνα και Εύη, τι είναι το Kwaidan; Αν σας ρωτούσε ένα παγκόσμιο ακροατήριο ποια είναι τα καλώς κείμενα του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού τι θα απαντούσατε;

Εύη Σούλη: Το Kwaidan είναι ένα ονειρικό ταξίδι σε μύθους της Ιαπωνίας όπου ένας Έλληνας ο Λευκάδιος Χερν κατέγραψε και έτσι έγινε ο εθνικός ποιητής της Ιαπωνίας. Είναι η λαγνεία της ομορφιάς , η αυστηρή και σκοτεινή γυναικεία φύση αλλά και η σύνδεση με κάτι απόκοσμο και μυστηριακό.

Με χιούμορ θα απαντήσω το μεράκι . Ειλικρινά πιστεύω ότι με πολύ λίγα μέσα χωρίς χρήματα πολλές φορές και με όλες τις συνθήκες εναντίον μας υπάρχει αυτό το ασίγαστο πάθος μας που κινεί τα νήματα και έτσι γεννιούνται υπέροχα πράγματα μέσα από τις σύγχρονες πολιτιστικές κυψέλες.

Κατερίνα Φώτη: Το Kwaidan είναι η μια ιστορία γυναικών που συνομιλούν με το απόκοσμο και ψάχνουν έναν δρόμο προς την ονειρική τους ελευθερία. Είναι η θηλυκή δύναμη μέσα από το φως και το σκοτάδι.

Για το παγκόσμιο ακροατήριο θα έλεγα ότι ο σύγχρονος ελληνικός πολιτισμός ακροβατεί στο φως και στο σκοτάδι όπως οι ηρωίδες μας στο έργο. Αλλά μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι ακριβώς μέσα από το σκοτάδι του είναι που βρίσκει το φως και παράγει σε τόσο αντίξοες συνθήκες , τόσο εξαιρετικά σύγχρονα δημιουργήματα.

Θανάση Σαράντο και Στέφανε Κακαβούλη, αν σας ρωτούσε ένα παγκόσμιο ακροατήριο ποια είναι τα κακώς κείμενα του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού ποια θα ήταν η απάντησή σας;

Θανάσης Σαράντος: Νομίζω ότι ο σύγχρονος ελληνικός πολιτισμός χρειάζεται μεγαλύτερη ενίσχυση από την Πολιτεία. Δεν πιστεύω ότι το ζήτημα είναι καθαρά δημοσιονομικό. Χρειάζονται στρατηγικές κινήσεις για να υπάρξει ένα μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα που θα εστιάζει και στην εξωστρέφεια της ελληνικής τέχνης.

Στέφανος Κακαβούλης: Του σύγχρονου παγκόσμιου πολιτισμού θα τολμήσω να πω τα κακώς κείμενα ξεκινάνε από το ότι ταυτίζουν την τέχνη με τη show biz. Οι celebrities μεγάλο μολισμένο απόστημα.

Γιώτα Σερεμέτη, ως η νεότερη της παρέας, είσαι αισιόδοξη για το μέλλον του ελληνικού θεάτρου;

Γιώτα Σερεμέτη: Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, ένας άνθρωπος που υπήρξε ένας από τους διασημότερους Έλληνες ηθοποιούς καθώς και ο πρώην διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου της Ελλάδας, βρίσκονται προφυλακιστέοι στις φυλακές Τριπόλεως με την κατηγορία του βιασμού. Δεν υπήρξα ποτέ πιο αισιόδοξη για το μέλλον του ελληνικού θεάτρου.

Nabil Ouelhadj, πως βιοπορίζεται ένας καλλιτέχνης στη Γαλλία; Από τις παραπάνω απαντήσεις διακρίνεις διαφορές ανάμεσα στη γαλλική και ελληνική πολιτιστική πραγματικότητα;

Nabil Ouelhadj: Το θετικό μου πνεύμα μου δείχνει μόνο τα κοινά σημεία μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας, μια απίστευτη και πλούσια ιστορία που μεγαλώνει τους καλλιτέχνες κάθε αισθητικής. Η βαθιά μου πίστη στην ουτοπία με αφήνει να πιστέψω ότι ο καλλιτέχνης υπάρχει από τη δημιουργία του, πέρα από κάθε οικονομική εκτίμηση, αλλά η πραγματικότητα είναι λίγο διαφορετική και μας ωθεί σε μια μορφή «ευρηματικότητας» που καλούμαστε να αναζητήσουμε ως προς τη δημιουργία.

Σάββα και Θάνο που διαφαίνεται η Μετάβαση στην ανάγνωση της Αντιγόνης και του Ξεναγού αντίστοιχα;

Σάββας Στρούμπος: Από την αρχή της προετοιμασίας μέχρι και την κάθε παράσταση ξεχωριστά, οι ηθοποιοί πρώτιστος, μέσα από τις πρόβες και εν συνεχεία ο κάθε θεατής γίνονται κοινωνοί μιας μεταβατικής διαδικασίας. Το θέατρο είναι ζωή και είναι ουσιαστικό να θέσουμε την αναζήτηση μας γύρω από την ανθρώπινη ύπαρξη. Τι είναι ο άνθρωπος; Σκοπός είναι να μεταβούμε από το καθορισμένο κοινωνικό πρότυπο στον ανθρώπινο άνθρωπο, στην βαθιά του λειτουργία, εκεί που βρίσκεται η αλήθεια. Συνεχώς αναζητούμε και παλεύουμε με τον εσωτερικό εαυτό σε μια προσπάθεια να γκρεμίσουμε κάθε ίχνος νοητικού ελέγχου.

Θάνος Νικάς: Η παράσταση είναι βασισμένη στο διήγημα του Γενς Πέτερ Γιάκομπσεν Η πανούκλα στο Μπέργκαμο, ένα εσχατολογικό κείμενο που περιγράφει το ανθρώπινο όριο στο τέλος του καιρού. Η γλαφυρότητα της περιγραφής, μιας πόλης που έχει χτυπηθεί από την πανούκλα, σε πλήρη αντίθεση με τα ανθρώπινα ένστικτα που ενεργοποιούνται με σκοπό την επιβίωση. Με την βεβαιότητα πως οι κάτοικοι ζουν τις τελευταίες τους στιγμές, αφήνουν να αναδυθούν στην επιφάνεια τα πιο ταπεινά τους ένστικτα, ο διχασμός, το μίσος και η ύβρις παίρνουν την θέση τους ως η νέα γλώσσα, μέσω της οποίας μπορούν μόνο οι άνθρωποι να επικοινωνούν και να συνυπάρχουν. Η έννοια της αρρώστιας ως

αμαρτία άρα και το σώμα που νοσεί, είναι πλέον ένα καταραμένο σώμα. Με αφορμή, την επιδημία της πανούκλας στον μεσαίωνα, το κείμενο βυθίζεται στις σκοτεινές πτυχές αυτής της ακραίας κοινωνικής κρίσης θέτοντας ξανά το ερώτημα της συνύπαρξης των ανθρώπων σε στιγμές μεγάλης έντασης.

Σάββα και Θάνο, υπάρχει κάτι που έμεινε να ειπωθεί;

Σάββας Στρούμπος: Μας δίνεται και πάλι η δυνατότητα μετά από μια μακρά περίοδο εκκωφαντικής σιωπής να συνομιλήσουμε ξανά. Ας δώσουμε χώρο να ακουστούν όσα έχουν ακόμη να ειπωθούν.

Θάνος Νικάς: Ίσως μόνο αυτό που ο Καμύ περιγράφει στην δική του Πανούκλα ως την τυφλή ανθρώπινη πίστη μας στο εγγύς μέλλον, την προσδοκία ότι τα πράγματα θα συνεχίσουν να συμβαίνουν όπως πάντα.

Έτσι και αυτή η συνθήκη θα διαγράψει τον κύκλο της και θα προχωρήσουμε. Δεν θα είναι το ίδιο, δεν θα είμαστε εμείς οι ίδιοι, άλλωστε ο κόσμος ποτέ δεν επιστρέφει στο σημείο από όπου έφυγε, αλλά ας παραμείνουμε κοντά ο ένας στον άλλο. Αυτό από μόνο του, με ή χωρίς επιδημία, θα ήταν ένα άλμα για την κοινωνία μας.

Τέλος, Νίκο Φυτά, τα μέχρι στιγμής στατιστικά της φετινής διοργάνωσης είναι πολύ παραπάνω από ικανοποιητικά με τις Ημέρες Φωτογραφίας, Ημέρες Εικαστικών Τεχνών και τα αλληπάλληλα sold out των Ημερών Μουσικής. Πιστεύεις ότι το θετικό πρόσημο θα διατηρηθεί εξίσου στις Ημέρες Θεάτρου και Χορού;

Νίκος Φυτάς: Η διοργάνωση, με την έναρξη των Ημερών Θεάτρου και Χορού, θα βρίσκεται ημερολογιακά ακριβώς στη μέση της. Τα δεδομένα των πρώτων ημερών είναι παραπάνω από ενθαρρυντικά για το υπόλοιπο μισό αλλά υπάρχουν 2 συνθήκες που καλό είναι να υπολογιστούν. Το μεγαλύτερο μέρος των εκδηλώσεων μέχρι στιγμής ήταν ελεύθερο για το κοινό, με εξαίρεση τις Ημέρες Μουσικής οι οποίες να μην έγιναν όλες sold out αλλά η μουσική ως τέχνη είναι πολύ πιο "εύκολο" είδος -για το κοινό τουλάχιστον της περιφέρειας- από το θέατρο και τον χορό. Καλώς-κακώς είναι μια αλήθεια. Το δεύτερο είναι ότι κάθε συμπέρασμα σε μία διοργάνωση τέτοιου βεληνεκούς είναι επισφαλές, ιδιαίτερα μετά την πανδημία και τη συνθήκη σχεδόν 20 μηνών απουσίας από κάθε καταγραφή των τάσεων του κοινού. Όπως και να έχει, η δική μου πεποίθηση εν προκειμένω δεν έχει σχεδόν καμία σημασία.

Υπάρχει κάτι που θα ήθελε κάποιος να προσθέσει;

Νίκος Φυτάς: Ναι, πρέπει να αναφερθεί το Φόρουμ που στήνει το Συνεργείο Μουσικού Θεάτρου σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Βόλου με θέμα της Μετάβαση στις παραστατικές τέχνες και λαμβάνει χώρα στο πρόγραμμα εκδηλώσεων του Μύλου Παραστατικών Τεχνών 8, την Κυριακή 26 Σεπτεμβρίου. Προσκεκλημένοι είναι μεταξύ άλλων εμβληματικές προσωπικότητες από τον καλλιτεχνικό και ακαδημαϊκό χώρο, σε μία προσπάθεια διερεύνησης των σταδίων που θα μεταβεί από εδώ και πέρα το παλίμψηστο του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού ώστε να δώσει δυναμικό παρόν στο παγκόσμιο

πολιτιστικό αύριο που ανατέλλει μετά την πανδημία. Μακάρι να συναντηθούμε ξανά όλοι εκεί γιατί θα προκύψουν συμπεράσματα απαραίτητα για όσους ισχυριζόμαστε ότι κάνουμε τέχνη.

Follow POPAGANDA on facebook

© ΦΩΤΑΓΩΓΟΣ ΕΠΕ 2021 / All rights reserved